

17 september 2023 – startzondag

**SAMEN MET ALLE GELOVIGEN DE LIEFDE
VAN CHRISTUS ONTDEKKEN**

Efeziërs 3, vers 14 t/m 21

Lang geleden is er door Paulus voor u en voor jou gebeden. Paulus bad voor de kerk, die toen nog heel klein was – allemaal kleinere gemeenten overal verspreid – en daarbij ook voor die Ichthusgemeente te Maarssen, die toen nog lang niet in beeld was. Niet in beeld, maar dus wel in gebed, in het gebed van Paulus. Mooi hè?

Nu, daar wil ik iets over vertellen, wat Paulus toen voor ons hier en nu heeft gebeden.

Hij vertelt over zijn gebed midden in zijn brief aan de Efeziërs. Daarvoor heeft Paulus in de eerste helft van zijn brief hele prachtige, haast te mooie dingen over de kerk gezegd. Ik wil er even iets over vertellen, want dat helpt om straks ook zijn gebed voor ons beter te begrijpen: De kerk staat in het midden van de hele kosmos, zo vertelde Paulus. Zij is het centrum van alles wat er is, alles wat zichtbaar is, hier op aarde,

alles wat onzichtbaar is, de kerk is het centrum van alles in het hele universum. Nou, dat vind ik wel heel groots uitgedrukt. Ons kerkgebouw heet dan wel de Dorpskerk, maar ik zou onze gemeente niet *het* centrum van Maarssen willen noemen, laat staan het centrum van heel de wereld, of van heel het universum. Maar goed, dat moeten de christenen in de tijd van Paulus ook hebben gedacht toen zij deze brief lazen, want hun gemeenten waren mogelijk nog heel wat kleiner dan onze gemeente. Wat bedoelde Paulus dan? Nu, in de kerk – in die groep gelovigen bij elkaar – heeft God een nieuw begin met deze wereld gemaakt. God heeft namelijk in Zijn Zoon de wereld een nieuw begin gegeven - redding, vergeving, herstel, nieuw leven, hoop! – en dat nieuwe begin voor heel de wereld wordt zichtbaar en krijgt vorm in dat groepje gelovigen dat Jezus als hun Heere belijdt, de kerk. *Zij* mogen met elkaar dat nieuwe leven, dat God heeft gegeven, al leven. Zij mogen zich helemaal gelukkig weten door die geweldige liefde die God in Jezus heeft laten zien en zij mogen door die liefde van Jezus heel anders in het leven staan. En in dat groepje gelovigen – in de kerk - wordt in het klein al zichtbaar naar welke toekomst wij op weg zijn: een toekomst zonder scheidsmuren, een toekomst zonder onderscheidingen, een toekomst waarin mensen elkaar aanvaarden, een toekomst waarin de liefde van God wordt genoten en gedeeld. Dat groepje gelovigen..., dat is het centrum, het nieuwe begin, van waaruit God Zijn werk voortzet, de eeuwen door, de wereld door... tot het moment dat heel de wereld aan Jezus' voeten onderworpen zal zijn en Hij al de eer zal krijgen en geen enkele kwade macht meer van zich zal laten horen.

Heeft u zo wel eens naar ons als kerk, als Ichthusgemeente gekeken? Het is een heel andere manier van kijken, dan op een zondag het aantal kerk-gangers tellen, of de kerkelijke kleur van de gemeente omschrijven, of te vertellen welke predikanten er hebben gestaan in je gemeente. *De kerk is het centrum van de wereld*, zegt Paulus. Zij mag Gods eerste begin zijn van de nieuwe wereld die eraan staat te komen. Hier onder ons moet zichtbaar zijn, hier mag zichtbaar zijn, wat er straks in Gods toekomst centraal zal staan: de liefde van God, de verzoening, de vreugde met elkaar, het delen en dienen, heel maken, elkaar aanvaarden. Nou, dan weet je ook gelijk wat je te doen staat. Paulus vertelt het heel groots, ik citeer even Efeze 3, vers 10 (in een andere Bijbelvertaling): *'zo zal nu door de kerk de wijsheid van God in al haar schakeringen bekend gemaakt bekend worden aan alle vorsten en*

heersers in de hemelsferen.'

Heel de kosmos moet weten wat God is begonnen met die kerk en wat God straks zal voltooien.

Nou, dat zijn grote woorden over de kerk. Maar dan gaat Paulus' betoog over in gebed. Paulus stapt achter zijn lessenaar vandaan en gaat op de knieën voor God (vers 14). Hij gaat bidden voor de kerk. Want hij weet maar al te goed dat de kerk zelf deze

centrale positie in de wereld niet kan waarmaken, dat zij het ontzettend lastig vindt om iets van Gods toekomst in het hier en nu al te laten zien. Die liefde van ons..., ach daar zitten vaak nog zoveel laagjes onder... En dat elkaar dienen..., nou we mogen blij zijn als men in een gemiddelde kerk elkaar een beetje kan verdragen zonder te gaan scheuren... En dat samen God de eer brengen..., het is al een hele klus om het met elkaar eens te worden met welke liedbundel wij God de eer zullen gaan brengen. Die toekomst vol van hoop, waarvan wij iets mogen laten zien, is nog vaak wel heel, heel erg toekomst...

Nu, daarom gaat Paulus bidden. Hij beseft dat zijn grote woorden zo over de hoofden van de luisteraars heen kunnen gaan en daarom bidt hij of God zijn gesproken woorden tot leven wil brengen in de harten van de mensen. Dat het echt zo zal zijn dat degenen die zijn brief lezen samen kerk van Christus zullen zijn, gemeente van de Heer, het centrum, het nieuwe begin van de wereld.

Laten wij stukje voor stukje naar het gebed van Paulus voor ons als gemeente gaan kijken, wat hij precies voor ons aan God vraagt.

Vers 14: 'om deze reden buig ik mijn knieën voor de Vader'. Vers 16: 'opdat Hij u geeft naar de rijkdom van Zijn heerlijkheid met kracht gesterkt te worden door Zijn Geest in de innerlijke mens.' Paulus vraagt God of God in Zijn grote rijkdom – Gods goedheid, Zijn macht, Zijn liefde – of God de gemeenteleden krachtig zal maken... krachtig van binnenuit. Geen gemeenteleden met spierballen – dat mag, hoeft niet – maar het gaat Paulus om gemeenteleden met een innerlijke kracht... kracht van de Heilige Geest.

Waarom bidt Paulus om innerlijke kracht? Nou – ik kom er weer op terug - *omdat wij het centrum van de wereld vormen*. Omdat wij in deze wereld waarin alles compleet door elkaar heen loopt en de problemen ons boven het hoofd groeien, *omdat wij in deze wereld iets van Gods toekomst hebben te laten zien*. We hebben als kerk *vergeving* te laten zien! Terwijl iedereen om je heen roept dat je niet de kaas van het brood moet laten eten. En: *elkaar dienen in liefde*. Terwijl iedereen druk is en al zoveel heeft te doen. En: *elkaar aanvaarden en elkaar nodig hebben*. Terwijl er niets makkelijker is dan elkaar gewoon in de waarde te laten en je in je eigen bubbel terug te trekken. En we hebben te *getuigen van Christus*. Terwijl je soms al moeite hebt om iets van het geloof te delen met je eigen geloofsgenoten. Daarom bidt Paulus om innerlijke kracht, kracht van binnenuit. Kracht van Gods Geest die al onze innerlijke blokkades kan doorbreken om zo samen gemeente te zijn, die getuigt van Jezus en van Zijn toekomst.

Paulus bidt verder tot God... Hij vraagt dus om kracht, de kracht van Gods Geest in ons binnenste..., zodat wij gewapend zijn tegen alle invloeden, prikkels en machten die op ons afkomen. Zodat verdeeldheid of verbittering het niet zullen winnen. Maar Paulus vraagt ook – parallel hieraan, het volgende vers – *dat Christus door het geloof in onze harten zal wonen*.

Dat Christus in ons hart zal zijn. Wat is dat? Nou, dat de Heere Jezus zo belangrijk voor je zal zijn, dat je Hem altijd in het hart mee zal dragen. Dat heel je denken, voelen, beslissen door Zijn aanwezigheid zal worden doortrokken. Dat je manier van denken steeds meer door Hem wordt gevormd. En dat je houding en je omgang met anderen steeds meer zal zijn, 'zoals Jezus het zou hebben gedaan'. Maar wat nog belangrijker is en dit alles omvat: dat Zijn sterven en opstaan uw sterven en opstaan zal zijn. Dat je samen met Hem nieuw bent begonnen - je wilt niet meer zonder Hem en alleen maar voor Hem leven - en je hebt daarbij gebroken met je oude leven, je zonden, je eigenwijsheid om het zonder Hem te kunnen. 'Niet meer ik, maar Christus leeft in mij!', zo schreef Paulus ergens in een andere brief. (Ik denk: met grote letters en een streep eronder.)

Dat Christus door het geloof in onze harten zal wonen... Volgens mij is dat het inderdaad waar het in de kerk omgaat. Natuurlijk gaat het erom dat wij op God vertrouwen, ook als het moeilijk in je leven is. En natuurlijk gaat het erom dat wij leven zoals God het wil. Maar zo'n geloof kan nog zo algemeen zijn, oppervlakkig ook wel. *Dat de Heere Jezus hier in je hart is!* Dat je met Hem die weg bent gegaan naar Golgotha, door het sterven en de dood heen... en dat je met Hem bent opgestaan. Dat Zijn leven nu jouw leven is. Dat dit heel jouw bestaan, voelen, hopen, verdragen, doen, vervult en doortrekt. Want dan zijn wij pas echt *gemeente van Christus* met elkaar. Of wij nu met z'n velen zijn of met minder mensen dan vroeger... Of wij nu heel verschillend zijn ten opzichte van elkaar of één pot nat... Dit bidt Paulus ons toe: dat wij door de Heilige Geest met kracht versterkt worden in ons binnenste, om in deze wereld te staan en iets van Gods toekomst al te laten zien... en dat Christus in ons woont..., dat Hij jouw leven helemaal zal vervullen, je denken, je willen, je doen en je laten.

En - zo bidt Paulus - dat wij in de liefde geworteld en gefundeerd zullen zijn. Dat is mooi hè? Paulus bidt niet dat de jongeren hier in de kerk gehersenspoeld zal worden door steeds maar te horen wat je moet geloven en wat je moet doen. Paulus bidt niet dat je als volwassene maar ondanks al je twijfels gewoon door moet gaan met geloven en dat je met je laatste restjes energie je moet blijven inzetten om de kerk overeind te houden. Paulus bidt dat wij *met elkaar geworteld en gefundeerd zullen zijn in de liefde*. Dat die liefde van God..., dat die liefde die God in Jezus Christus heeft laten zien..., dat die liefde je zo zal overweldigen..., verbazen..., warm maken... en dat je hele leven, ook ons kerkelijk leven, door die stroom van de liefde meegenomen zal worden..., dat wij ons erdoor zullen laten meenemen.

'Opdat Christus door het geloof in uw harten woont en u in de liefde *geworteld en gefundeerd* bent'. Dus niet een oppervlakkig 'kennen' van Gods liefde, elke week misschien weer horen en best wel fijn vinden, maar dat het dus echt dieper gaat: dat het wortel schiet waardoor je de voeding voor je leven uit die liefde van God krijgt... en dat die liefde het fundament van je leven zult zijn, waarop het hele bouwwerk wat je aan het bouwen bent, zal rusten.

Opdat Christus door het geloof in uw harten woont en u in de liefde geworteld en gefundeerd bent..., opdat u ten volle zou kunnen begrijpen met alle heiligen, wat de breedte en de lengte en de diepte en de hoogte is en u de liefde van Christus zou kennen, die de kennis te boven gaat. Wij zijn er: hier is het Paulus om te doen! Hier is het God om te doen met onze gemeente! Dat wij samen iets zullen vatten van de breedte, de lengte, de diepte en de hoogte van de liefde van Christus. Helemaal bevatten, dat kunnen wij niet. Dat gaat ons nooit lukken. Gods liefde blijft een mysterie. Ongrijpbaar. Maar dat wij iets daarvan zullen ontdekken, zullen zien, zullen delen.

Die liefde van Christus heeft namelijk allerlei dimensies. Die liefde van God in Jezus Christus is zo diep als de zee. Zo diep voor ons gegaan. Je zult als je in die liefde duikt, nooit tot de bodem van Jezus' liefde kunnen zakken, hoe zwaar je ook belast bent met zonden, met zwakten.

En die liefde is zo hoog als de lucht: the sky is the limit. Grenzeloos.

Zo breed ook: je kunt er gewoon niet omheen, welke kant je ook opgaat, steeds weer bots je tegen die liefde op.

En de lengte... zo lang.. Jezus' liefde gaat een leven lang mee..., ja, het neemt je zelfs tot in de eeuwigheid mee.

Kan je je er iets bij voorstellen? Of klinkt het nog te vaag? Te mooi misschien? Te anders dan hoe je het zelf leven ervaart? Daarom heeft Paulus die drie woorden erbij gebeden: 'samen met alle heiligen'.

Opdat jullie ten volle zouden kunnen begrijpen, met alle heiligen (samen met alle andere gelovigen), *wat de breedte, en lengte en diepte en hoogte is...* In je eentje kan je die liefde van God, die liefde van Jezus niet genoeg bevatten, ontdekken, ervaren. Je moet jezelf niet overschatten. Dat is dom. Je hebt – zo heeft God het bedacht – elkaar nodig om echt iets van die liefde van God te ervaren, bemerken, bevatten. Je doet jezelf te kort als je probeert op je eentje te geloven.

En – dat vind ik in onze individualistische cultuur nog belangrijker – je doet ook een ander te kort als je probeert om gewoon voor jezelf te geloven. Misschien red je het zelf wel prima, met wat Youtube-uitzendingen van de kerkdiensten, een podcast aan het begin van de dag en wat liederen luisteren op de fiets..., maar wat zou het jammer zijn als je dat stukje van Jezus' liefde wat je mag ontvangen gewoon voor jezelf zult houden en dat anderen er niet in mogen delen. Je doet dan de ander tekort, want: we hebben elkaar nodig, we hebben u nodig, jou nodig... om al die verschillende dimensies van Gods liefde te ontdekken.

Waarom heb je elkaar in de gemeente dan zo nodig? Want laten wij eerlijk zijn: zo hulpbehoevend voelen wij ons in het geloof toch niet altijd? Ik citeer even iets van Reinier Sonneveld. Reinier Sonneveld is een schrijver. Hij had acht jaar lang afstand genomen van de kerk. En later is hij toch weer teruggekomen. Waarom? Hij schrijft hierover het volgende: "Als ik een boek over God lees of met vrienden over Hem praat – die situaties kies ik zelf uit en dan weet ik redelijk hoe het zal verlopen. Maar wat een willekeurig kerklid zegt of doet, kan ik veel minder sturen, juist omdat ik diegene niet zelf heb uitgekozen... Ik heb mijn favoriete Bijbelverhalen en levenslessen, maar in de kerk ontmoet ik mensen met een heel andere top-zoveel. Juist omdat ik ze niet gekozen heb, bevrijden ze me van mijn vertrouwde denkpatronen en ingesleten gewoonten. Ze ontzadelen mijn stokpaardjes... De kerk is een van de laatste plekken in onze samenleving waar een bouwvakker en een hoogleraar naast elkaar zitten en elkaar spreken. Je komt er mensen tegen met heel andere karakters, heel andere beroepen, heel andere interesses. Die God dus ook heel verschillend ervaren."

Je hebt elkaar nodig, zo schrijft Reinier Sonneveld, om niet in je eigen geloofsbeleving opgesloten te zitten. Om maar niet steeds op je eigen stokpaardjes terug te komen. Om op andere gedachten gebracht te worden. Om meegenomen te worden. Om iets van God en Zijn liefde in het leven van anderen te ontdekken. Om van elkaar te leren en met elkaar te leren hoe je die liefde van Christus concreet maakt in je dagelijks leven.

Als je het zo ziet, is het gemeente zijn dus eigenlijk gewoon iets heel prachtigs: samen zijn wij bezig met een speurtocht. We helpen elkaar. We wijzen elkaar op dingen. We worden verrast. We moedigen elkaar aan om door te zoeken. Zodat wij die grote schat zullen ontdekken. De schat van de gemeente: de liefde van God, die eens heel de wereld zal vervullen en waar wij nu iets van mogen delen in deze wereld.

Samen met alle heiligen, samen met alle gelovigen... Ik heb die verstandelijk gehandicapte echt nodig om de eenvoud en vreugde van het geloof te beleven. Ik heb ook die oudere echt nodig om te begrijpen hoe je het geloof kunt vasthouden, ook al moet je in het leven door heel veel fasen heen. En als oudere heb je die jongere ook heel hard nodig, om niet een al te nauwe blik te krijgen, maar om breed te blijven kijken en te genieten van de liefde van Christus. Je hebt die rationeel ingestelde ambtsdrager nodig om nuchter te blijven en niet te gaan zweven. Maar je hebt ook dat gevoelsmens in de kerk nodig die tegen alle regeltjes schopt en waardoor je wordt geholpen om niet al te star en strak zal worden. Je hebt die praktisch ingestelde zuster van

de gemeente nodig, om te zorgen dat die liefde van God ook concreet wordt en echt gedeeld wordt in en door de gemeente. Maar je hebt ook die beleidsmaker nodig om niet alle kanten op te vliegen, maar te blijven bij de kern: de liefde van Christus.

Ik wil u en jou daarom uitnodigen, uitdagen, maar ook echt oproepen: laten wij met elkaar op speurtocht gaan dit seizoen. 'Ga jij mee?!', zo is het jaarthema van de PKN. Want je hebt elkaar daarbij nodig. De verschillende generaties. De verschillende karakters. Maar ook de verschillende gemeenten. Binnen de Algemene Kerkenraad van de Protestantse Gemeente Maarssen willen wij ook gaan kijken hoe wij, nu wij allemaal ditzelfde jaarthema hebben, met elkaar die liefde van God nog meer kunnen ontdekken en met elkaar kunnen delen. Want wij hebben elkaar nodig. De andere gemeenten, ook de Hoeksteengemeente, zijn nodig. Wij hebben de kerk wereldwijd nodig, die ons bewust maakt van onze blinde vlekken hier in onze Westerse, rijke bubbel. Wij hebben vervolgd christenen nodig om ons op te scherpen en om te beseffen hoe God soms juist in de duisternis het licht van Zijn liefde laat stralen. Wij hebben ook de gelovigen nodig, die ons zijn voorgedaan: de geloofsgetuigen van onze gemeente, maar ook de personen die de kerkgeschiedenis een gezicht hebben gegeven en ons belangrijke inzichten hebben aangereikt. We hebben de kerk van alle eeuwen en alle plaatsen nodig om onszelf niet verliezen in bijzaken, om niet onze eigen punten tot hoofdpunten te maken, maar om die liefde van Christus steeds meer te ontdekken.

Als Paulus zo aan het bidden is voor onze Ichthusgemeente en voor alle andere gemeenten, dan gaat zijn gebed over in een lofzegging op God. Dat kan eigenlijk ook niet anders, want als je zo aan de liefde van God in Christus denkt... en je bidt dat je lezers dit steeds meer en meer ook zullen gaan ontdekken..., dan kan je toch niet anders dan God gaan loven?

Maar die lofzegging op God aan het eind van zijn gebed, laat ook het grote raamwerk zien, waarin Paulus u en mij plaatst, en onze gemeente, en de wereldwijde kerk en ook heel de kosmos..., want dat grote raamwerk is de eer en heerlijkheid van God. Zo groots. Zo overweldigend. Zo alles overstijgend. Zo alles doordringend. De eer en heerlijkheid van God.

Je kunt niet anders dan daar of heel erg bang van worden, of heel erg onder de indruk en blij verwonderd. Bij Paulus is dat laatste het geval. En daarom bidt hij ook vol vertrouwen. Want als God zo groot is... zo ontzagwekkend groot... en zo wonderlijk goed... dan heeft het werkelijk zin om te bidden. Dan had het voor Paulus zin om te bidden. Dan heeft het voor ons zin om te bidden voor onze gemeente. Voor onze kinderen en kleinkinderen of andere familieleden of vrienden. Ik sluit daarom de preek af met de lofzegging waar Paulus' zijn gebed mee heeft afgesloten:

Hem nu Die bij machte is te doen ver boven alles wat wij bidden of denken...

Hem zij de heerlijkheid in de gemeente en in Christus Jezus, in alle geslachten, tot in alle eeuwigheid. Amen.

GESPREKSVRAGEN

Vraag 1

Wat raakte u in de preek? Wat viel je op? Waar bleef je bij hangen?

Vraag 2

Bijbeltekst: ... opdat nu door de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelvuldige wijsheid van God bekendgemaakt zou worden (Efeziërs 2, vers 10).

2 Met alle eerbied, maar heeft God de kerk niet wat overvraagt door ons zo'n grote taak te geven?

Vergelijk een stukje uit de preek: in dat groepje gelovigen – in de kerk - wordt in het klein al zichtbaar naar welke toekomst wij op weg zijn: een toekomst zonder scheidsmuren, een toekomst zonder onderscheidingen, een toekomst waarin mensen elkaar aanvaarden, een toekomst waarin de liefde van God wordt genoten en gedeeld. Dat groepje gelovigen, dat is het centrum, het nieuwe begin, van waaruit God Zijn werk voortzet, de eeuwen door, de wereld door... tot het moment dat heel de wereld aan Jezus' voeten onderworpen zal zijn en Hij al de eer zal krijgen.

Vraag 3

Bijbeltekst: ... opdat Hij u geeft, naar de rijkdom van Zijn heerlijkheid, met kracht gesterkt te worden door Zijn Geest in de innerlijke mens (Efeziërs 3, vers 16)

- 3a Wat is die kracht van God die wij 'in onze innerlijke mens' mogen ontvangen?
3b Kun je daar een concreet voorbeeld van geven, of een concrete situatie bij noemen?

Vraag 4

Bijbeltekst: ...opdat u ten volle zou kunnen begrijpen, met alle heiligen, wat de breedte en lengte en diepte en hoogte is, en u de liefde van Christus zou kennen, die de kennis te boven gaat (Efeziërs 3, vers 18 en 19)

- 4a Welke 'heiligen' (= gelovigen) zijn belangrijk voor uw persoonlijke geloof?
4b Zijn er misschien ook 'heiligen' die teveel aandacht, of juist te weinig aandacht ontvangen?
4c Alleen *samen* kunnen wij dus de veelzijdige liefde van God bevatten. Wat heeft dit te zeggen voor de inrichting van ons gemeente zijn en onze vorm van kerk zijn?
4d 'Ik geloof één heilige, algemene, christelijke Kerk' (XII artikelen)... en die Kerk is natuurlijk breder dan de Ichthusgemeente. Hoe zouden wij die eenheid van gelovigen ('de gemeenschap der heiligen') nog meer vorm kunnen geven?

Benieuwd naar hoe andere gemeenteleden de preek hebben beluisterd en wat zij als antwoorden op deze vragen geven?

Van harte welkom voor koffie en een goed (na)gesprek of luistermoment op aanstaande woensdag 20 september, om 20.00 uur in 't Honk!